Natalitia

Principis generosissimi

Friderici Guilielmi IV.

die XV. Octbr. MDCCCXLVI

pie celebranda

indicunt

Academiae Albertinae

Prorector et Senatus.

Regiomonti,

Typis Academicis Hartungianis.

C. A. Lobeck

De prosthesi et aphaeresi consonantium dissertatio tertia.

VI. *Καυλός τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος κατὰ πλεονασμόν· αὐλῷ γὰρ ἔοικε* EM. 493, 1. Etenim utroque nomine corpora tubulata significantur et hinc *αὐλὼν τόπος ἐπιμήκης καὶ στενὸς ἀγκάλαις οἷον περιεχόμενος* Anecd. Bekk. 463. *ἔναυλος χείμαῤῥος διὰ στενοῦ καὶ ἐπιμήκους τόπου ῥέων παρὰ τὸν αὐλὸν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ αὖλαξ* Eust. 1236, 50. 1) *Καυλωνία πρότερον Αὐλωνία λεγομένη διὰ τὸν προκείμενον αὐλῶνα* Strab. VI. 261. In hoc igitur nulla praeter prosthesin facta est mutatio; sed *αὐλός* et *καυλός* diversum intellectum habent, idemque discrimen inter ea quae Epim. Cram. I. 251. et 254. cum illis confert *τύπος καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ κτύπος, νέφος* et *κνέφας*. Item si *κῆλα*, ut in EM. traditur, ab *ἵημι ἥσω* derivatum est proprieque missilia significat, res ab affectione abit ad denominationem, item si *κέλευθος παρὰ τὸ ἐλεύθω* Sch. A. ad Il. I. 312. Gud. 314, 5. 2). Sed Hesychii notatio *Τυπεῖ ψοφεῖ κτυπεῖ κροτεῖ* ostendit kappa in iisdem vocabulis sine ulla significationis dissidio adesse et deesse. Nec minus Libyum epitheton *ἡλιόκτυπον γένος* hoc est *ἡλιόβλητον*, quod Aeschylo restitutum est. Alia subjicit Helladius Phot. p. 866. *καὶ τὸ καίνυτο περισσὸν ἔχει τὸ κ καὶ τὸ καῦρος· ναῦρος γάρ ἐστιν οἷον ὁ κατὰ νοῦν ἐλαφρός.* De primo, quod nostri Grammatici alio trahunt, consentit EM. 126, 40. *ἀποκαίνυμαι τὸ νικῶ παρὰ τὸ αἴνυσθαι καὶ λαμβάνειν ἆθλον τοὺς νικῶντας πλεο-*

---

1) Servius ad Aen. IX. 60. caulae est graecum nomen c detracto; Graeci enim *αὐλάς* vocant animalium receptacula. Neque aliter sentit Coraes ad Heliod. 23. *αὐλη λατινιστί* caula *ἡ ἔπαυλις*. Sed rectius Festus Caulae a cavo dictae.

2) Heraclides, si ut Eustathius dicit 734, 36. cum *Καυλωνία* et *κέλευθος* comparavit *κανθήλια* tanquam idem significans atque *ἀνθήλια*, aut indigne alucinatus aut ignotos nobis auctores sequutus est; nam apud eos qui hodie leguntur, summa est horum vocabulorum differentia.

νασμῷ τοῦ κ, idque confirmatur consimili verbi *αἱρεῖν* (id est *ἄρνυσθαι* sive *αἴνυσθαι*) usu, de quo Scholion Aristid. a Wyttenbachio ad Plut. de S. N. V. p. 8. evulgatum, a Dindorfio p. 472. praetermissum: *Εὔπολις περὶ τοῦ Περικλέους φησὶν Ἐκ δέκα ποδῶν ᾔρει λέγων τοὺς ῥήτορας* (Meinek. II. 458.) — *αἱρῶν ἀντὶ τοῦ νικῶν* etc. et auctoritate poetae ad Buttm. Gramm. 210. excitati *πάντας κλεπτοσύναις ἐξαίνυτο.* In Photii loco Bekkerus *αὖρος* e cod. Par. scripsit pro *ναῦρος*, cui aptior quidem est interpretatio ista *ὁ κατὰ νοῦν ἐλαφρός* (quasi *νόαυρος*) sed repugnant quae antecedunt, nisi Helladius in opere integro non solum de pleonasmo literae kappa sed etiam de hujus consonae pro aliis suppositione loquutus est; *ναῦρος* ipsum non legitur (nam Hesychii glossa *Ναῦρος ὄγκος* sine justa causa huc refertur) sed a grammatico, qui *νοεῖν* et *κοεῖν* idem esse meminisset, fingi potuit ad explicandum *καῦρος*, quod glossographi consensu interpretantur *κακός*. Neque alterum testatur quisquam praeter Hesychium *Αὗροι λαγοὶ ἴσαυροι* quod vereor ut Coraes ad Heliod. 345. recte in *σαῦροι* mutaverit; nam ille hoc dicere videtur lepores per denominationem *αὔρους* vocari quasi *ἰσαύρους* vel *ἰσανέμους* ut Nicander *ἠνεμόεντα λαγωόν* dixit Ther. 454. — Herodianus in EM. e Pamphili glossario affert *Κμέλεθρα οἱ δοκοί* hoc est trabes tecti, quae ab aliis *μέλαθρα* vocantur. *Καπάνη* Thessalos usurpasse pro *ἀπήνη* Athenaeus Comici testimonio approbat. — *Παρὰ τὸ ἁρπάζω ἁρπάλιμος καὶ καρπάλιμος πλεονασμῷ τοῦ κ καὶ τῆς αλ* EM. 492, 27. Anecd. Par. T. II. 26. Quod Diodorus scribit IV. 56. ab Argonautis portum quendam ad Formias Italiae appellatum esse *Αἰήτην τὸν νῦν Καιήτην προσαγορευόμενον*, id ne Straboni quidem persuaderi potuit quamvis ad hujusmodi commenta Geographorum proclivi. Hic autem, ubi primum occasio data est, commemorabo veterum quorundam de consona syllabae quae dicitur reduplicativae sententiam, etsi non ad kappa pertinet solum; *κέκτημαι λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ αἰολικῶς· τὸ γὰρ κοινὸν ἔκτημαι ἐστί καὶ τὸ πέπταμαι ἀπὸ τοῦ ἔπταμαι· τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ κτ οὐκ ἀναδιπλασιάζονται οὐδὲ τὰ ἀπὸ τοῦ πτ* EM. 501, 26. *ἀπὸ τοῦ πτῶ ἔπτωκα καὶ πλεονασμῷ πέπτωκα* 662, 37. Sed *πέπτωκα* et *πέπταμαι* differunt a *κέκτημαι* eo quod consonam nunquam amittunt, huic autem kappa non per pleonasmum appositum sed ex verbo ipso itera-

tum esse in scholis Grammaticorum posteriorum pro certo obtinuit: τὸ ἐκτῆσθαι ἀττικόν ἐστι καὶ ἰωνικὸν ἀποβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς αὐξήσεως ὡς τὸ τυρὸς ἐξεγλυμμένος καὶ ἄλλα Eust. 759, 42. ἐβλαστηκότες ἀποβολῇ τοῦ β EM. 508, 30. quorum utrumque reprehendit Choeroboscus Cann. 549, 35. τὸ ἐγλυμμένοι καὶ ἐβλαστηκότες παρ' Εὐπόλιδι παράλογά εἰσι v. Mein. Com. Fr. P. I. 561. sq. Sed iidem aoristo secundo, quia vulgo non duplicatur, kappa extrinsecus addi dicunt: ἐκάδοντο καὶ προςελεύσει τοῦ κ κεκάδοντο Epim. Cram. I. 244. alibi vero rectius κάμω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ κεκάμω ὡς λελάχω I. 243. de quo inferius dicetur. Haec igitur sunt veterum de pleonasmo praecepta. Alteri parti Eustathius 244, 43. assignat καύχημα αὔχημα tanquam imminutum; sed verba ipsa diverse declinantur: τὸ καυχῶ δευτέρας ἐστὶ συζυγίας, τὸ δὲ αὐχῶ πρώτης EM. 527, 1. quorum significatio indiscreta est; καυχᾶσθαι ἀντὶ τοῦ αὐχεῖν Πίνδαρος Antiatt. Bekk. 102. et homericum εὔχεσθαι Hesychius interpretatur καυχᾶσθαι αὐχεῖν ut Eustathius 710, 8. εὐχωλαὶ αἱ καυχήσεις. Nec tamen probamus Schol. Pind. Ol. VII. 36. τὸ καυχᾶσθαι ἀπὸ τοῦ εὔχεσθαι, nam verba perispomena, quae Homerus ignorat, haud dubie a nomine derivata sunt quod Methodius indicat quamvis ratione perversa in EM. 174, 24. αὐχήν παρὰ τὸ αὐχεῖν καὶ γαυριᾷν· γαυριῶντες γὰρ καὶ ἐπαιρόμενοι ἀνατείνομεν αὐτόν· οὕτω δὲ τραχηλιᾷν τινὰς λέγομεν. Ab hoc autem nomine quomodo εὔχεσθαι oriri potuerit, non apparet. — Ἀπὸ τοῦ κυλίω, ὅπερ Ἀττικοὶ καλίω εἶτα καλινδῶ, ἐκ τούτου κατὰ ἀποβολὴν τοῦ κ ἀλινδῶ Phryn. App. 5. Sed eadem litera deest synonymo εἰλινδῶ, hoc autem ab εἴλω originem habere constat v. Technol. 206. — Δοάσσατο ἀντὶ τοῦ δοκάσσατο ἀποβολῇ τοῦ κ ὡς ῥαδαλὸν δονακῆα ἀντὶ τοῦ κράδαλος [3]) εὐκράδαντος Schol. Il. XIII. 458. Illa Zenodoti scriptura fuit cui nunc ῥοδανόν substitutum est; alterum κραδανόν, quod Buttmannus Aristophani tribuebat, omnino non legitur. — EM. in supplem. Koenii ad Greg. 446. ὄτταβος οἱ Ἴωνες λέγουσι καὶ οὐ κότταβος ὡς αἶα καὶ οὐ γαῖα. Verum hujus quoque vocis exemplum non extat sed ὄττοβος significatione aliquantum simili v. Proll. 286. Duplici mutatione affectum dicitur ὑβός ἀπὸ τοῦ κυφός ἀποβολῇ τοῦ κ καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β Sch. Theocr. V. 43. EM. 774, 8. quorum

---

3) Eustathius rectius κραδαλός v. Proll. 104.

illud antiquius est et frequentius nec tamen primitivum esse contenderim vel hujus adjectivi vel ceterorum quibus corpora incurvata et recurva significantur: *ὑβούς καὶ κυφοὺς Ἱπποκράτης ὀνομάζει οὓς πάντες οἱ νῦν ἄνθρωποι προςαγορεύουσι κυρτούς· τῷ μὲν οὖν κυρτῷ τὸ κοῖλον ἀντικειμένως λέγεται, τῷ ὑβῷ δὲ καὶ κυφῷ τὸ λορδόν* Galen. Comm. in Aphor. 46. p. 74. T. XVIII. P. I. sed *λορδός* quoque interdum non repandum sed incurvum significat. Alia quaedam Glossographi omissa affectionis designatione retulerunt: *Ἴχλα ἢ κίχλα* Suid. nisi illo nomine potius significatur species turdi quae etiam *ἰλλάς* et *τυλάς* vocatur; *Κόγχναι αἱ ὄγχναι* Hes. idemque *Ἰνύρετο ἐμύρετο* id est *μινύρετο* vel *κινύρετο*, quod ipsum Vossius hoc loco restituendum putat, nec suspicionem effugerunt *Ἠληθμός κηληθμός*, *Ἦλον κατακεκαυμένον λαγνόν*, cui Reiskius *κῆλον* (*κηλόν*) substituit alterum interpretamentum ad *κήλων* referens [4]). Cum *Κηλός ξηρός* congruunt *Καναλέον ἢ καναλές τὸ κατακεκαυμένον καπυρόν ξηρόν* et *καγκαλέον* sive *κάγκανον*, quae eodem modo interpretatur, neque aliud valet *αὐαλέος*, quod ad *ἀλέα* calor inclinat ipsaque verba his praecurrentia *καίω* et *αὔω* etsi nunquam inter se commutari possunt tamen hactenus cohaerent quod altero antecedens significatur, altero consequens. Camarinae nomen probabiliter a canalibus *ἀμάραις* repetitur quae saepe fornicatae sunt ut *καμάραι* v. Proll. 223. et 255. *Κίλιξ βοῦς τὸ ἓν κέρας ἀπεστραμμένον ἔχων* Hes. ad *ἕλιξ* referri potest, *Ἰσκός κλέπτης* ad *κιξάλλης* [5]). Similitudinem verborum *κλύζω λούω* cluo luo [6]) animadverti in Techn. p. 87. *Ἰέναι* et *κίειν* ut inter se connexa videntur, ita hoc cum *κιχάνειν* convenit v. ad Buttm. 218. Meinek. Del. 91. Et hujusmodi exemplis defenditur etiam *Κάνδαρος ἄνθραξ* Hes. nisi diversa est utrique origo, illi a *καίω*, unde carbo ductum putatur, huic ab *αἴθω*. *Κάρνος βόσκημα πρόβατον* Hes. suspicatus sum nihil aliud esse quam *ἀρνός*, *ἄρνα* Proll. p. 74. neque improbabile videtur Apollinem *Καρνεῖον* dici a cura

---

4) Manifestius peccant *Ἔνανδρον κενὸν ἀνδρῶν*, *Ἄρνα τὰ ἡρακλεωτικα κάρνα*.

5) *Κιψόν κισσόν* Albertius natura idem, dialecto diversum esse putat et ad *ἴμψαι* id est *ἅψαι* refert. Idem de *ἄδδιξ* et *κάδδιχος* suspicatur. *Λῶμα ῥαφή κλωσμός* fortasse a *κλώθω*. *Εὖτε με θυμὸς κορθύσῃ* Hymn. in Isin. v. 60. idem est quod *ὀροθύνῃ* et *κόρθυς* acervus ad *ὀρθός* convenit.

6) His conferri possunt *ἀρνεύω* cernuo, *κνῖσα* nidor, *ἠλύγη* caligo, *κόλαφος* alapa, *ὥρα* cura.

ovium ut *Ζεύς Μηλώσιος* ib. p. 323. et ab hoc dei cognomine ductum esse nomen mensis ut *Ἐλαφηβολίων*, *Ἱππίων*, *Παρθένιος*. *Κίψει κακοποιεῖ* (fort. *κίψῃ κακοποιῇ*) una litera differt ab *ἴψαι βλάψαι φθεῖραι*. *Ἕρκος* et *κάρκαρον* carcer, *ὄϊς* et *κώς* casune congruant an natura incertum.

VII. Lambda nativum deesse verbo poetico *εἴβω* Grammatici argumentantur quod similiter ut nomen *αἶα* neque in principio versus reperiatur neque hinc derivetur quidquam sed a *λείβω λιβάς*, *λοιβή*, *λέβης* Cram. I. 173. Illud comprobatur Homeri et Hesiodi usu qui *εἴβειν* et *κατείβειν* non admittunt nisi quando alterum metri ratio respuit sed posteriores illud saepius in primo versus loco collocant Apollon. II. 664. Anth. VII. 253. Quint. XII. 410. Neque de omnibus valet quod iste ait *οὐδὲν κίνημα εἶναι παρὰ τὸ εἴβω*, nam *εἴβιμος ὁ στάζων κατὰ τοὺς παλαιούς* Eust. et *εἰφθῇ εἴβηται* Hes. His simile affert Eustathius 1471, 28. *Ἰώνων καὶ Αἰολέων ἐστὶ τὸ εἴβειν ἐκ τοῦ λείβειν καθὰ καὶ τὸ αἰψηρός ἐκ τοῦ λαιψηρός*. Neque secus sentit Hesychius *Αἰψηρά καὶ σὺν τῷ λάβδα λαιψηρά*. Homerus quidem, si scripturam tralaticiam sequimur, *αἰψηρός* dixit pro *αἰφνίδιος* de rebus quae cito fiunt ut *κόρος αἰψηρός*, *δαίς αἰψηρή*, alterum vero epitheton facit citorum hominum, pedum, telorum. Hoc tamen discrimen jam Hesiodus transiluit si Boream *αἰψηροκέλευθον* nominavit, in quo libri variant v. Muetzell. de Theog. 47. et qui *αἰψηρὸς πούς*, *αἰψηροὶ ἄνεμοι* usurparunt ut Philetas et Lycophro, non dubium est quin unam utrique sententiam subjecerint. Neque tamen ea re unitas stirpis confirmatur. *Αἰψηρός* quidem certum est ab *αἶψα* propagatum esse sed *λαιψηρός* fortasse ab alio themate, cui *λαῖλαψ* adhaeret. Nec minus haesitationis habent reliqua Grammaticorum argumenta: *ἀφύσσειν δωρικὴ ἡ λέξις, ὅπερ ἐν πλεονασμῷ τοῦ λ̄ λαφύσσω γίνεται* Cram. Epim. I. 39. et EM. 180, 8. qui quod addit ex *ἀρύω* factum esse, eo pertinet ut utrumque verbum cognatum esse dicamus; *λαφύσσω* vero a *λάπτω* derivatum est onomatopoetico. *Λεχεποίην — εἰ μὲν τὸ ἔχειν ἔγκειται, πλεονασμός ἐστιν, εἰ δὲ τὸ λέχος, ἀντίθεσις· πρὸς τὴν διάφορον ἐτυμολογίαν διάφορον πάθος* Schol. A. ad Il. I. 383. et brevius EM. 561, 20. Pleonasmus ille in verbo tritissimo *ἔχειν* prorsus inauditus et sua sponte incredibilis est. Suidas *λεχεποίην* interpretatur *τὸν λέχη ποιοῦντα*, cui opponi potest nomina cum *ποιεῖν* composita secundam sequi declinationem et *λεχεποιός* si ex si-

militibus existimetur, potius lectarium *κλινοποιόν* vel *στιβαδοποιόν* significare; nam quod Ceres *καρποποιός* nominatur quodque Hymettus *μέλι ἄριστον ποιεῖν* dicitur, non omnino simile est. Praeterea nomina in $\overline{ος}$ exeuntia omicron in compositione retinent immutatum *τειχομάχης*, *τευχοπλάστης*, *ἀχθοφόρος*, *φεγγοβολεῖν* etc. quare *τεκεκτόνος* rejeci ad Phryn. 678. et qui *Κουρῆτας ἑλκεχίτωνας* acceperunt *τοὺς ἕλκη ποιοῦντας ἐν τοῖς τῶν πολεμίων χιτῶσι*, nomen illud non cum *ἕλκος* conjunctum esse voluerunt sed cum verbo Eust. 954, 54. Eadem vero difficultate laborat altera interpretatio *τὸν ποίαν εὐλεχῆ ἔχοντα* et praeterea locum herbosum herbisque lecto sternendo aptis abundantem, quem Theocritus *μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ* vocat, nominare *λεχεποίην* haud minoris insolentiae videtur quam si quis regionem, in qua arbores lanigerae proveniunt, *εἱματόδενδρον* nominaret. Sequitur aliud non illius tenebricosae aetatis sed in luce consuetudinis positum: *Ἰκμᾶν λικμᾶν*, *Ἰκμῶντο ἐσείοντο* Hes. *ἀνικμώμενα ταὐτὸ τῷ λικμώμενα ὡς ἐν τῷ Τιμαίῳ Πλάτωνος* Anecd. Bekk. 405. Sed in Plat. Tim. 52. vulgatum est *τὰ ὑπὸ τῶν πλοκάνων τε καὶ ὀργάνων τῶν περὶ τὴν τοῦ σίτου κάθαρσιν σειόμενα καὶ ἀναλικμώμενα*, quod Ruhnkenius Auct. ad Hes. T. I 385. librarios ignotiori *ἀνικμώμενα* praetulisse censet. Et in Theophr. Caus. IV. 12, 9. Schneiderus pro *λικμᾶσθαι* edidit *ἰκμᾶσθαι* (Urb. *διικμᾶσθαι*) eodemque in libro c. 16. (17.) 2. *ἀπικμῆσαι* e duobus Med. pro *ἀπολικμῆσαι*, quibus omnibus probatur *ἰκμᾶν* et *λικμᾶν* idem valere. Neque in hoc gradu substitit variandi libido; nam codd. nonnulli in Plat. l. c. *ἀναλικνώμενα* praebent Hesychiusque refert *Ἀφικλῶντο ἀπεσείοντο*, *Ἀνικλώμενον ἀνακαθαιρόμενον* et mutato principio *Νικᾶν λικμᾶν*, *Νίκλον λίκνον*, quorum ut nonnulla vitiose scripta sint, undique tamen patet hujus familiae mutabilitas. Caput ejus Guietus ad Hes. s. *Λικμᾶν* cognoscere sibi visus est in thematico *ἴκειν* icere, cujus similitudinem gerunt aoristi *δικεῖν* et *κίξαι*, *ἀποκίξαι*. Sed alio flectit Schneiderus qui ad Theophr. T. II. 517. illud *λικμᾶν* sive *ἰκμᾶν* cum *ἰκμάς ἰκμάζω* et porro cum *ἴχωρ* lix liquor cognatum putat nixus verbo *ἰκμαίνειν* quo Nicander pro *διυλίζειν* sive *διηθεῖν* ut Schol. ait usus est in Alex. 96. *τέφραν πλύνεο τὸ δὲ ῥύμμα ἰκμήνειας*. Ac percolandi cribrandique effectus idem est purgatio et verba similia *ἠθεῖν* et *σήθειν* v. Techn. 93. cribrando autem frumenta purgantur, non solum vannendo unde intelligi potest quaedam

percolandi cribrandi et ventilandi societas. — Mortarium ἴγδην Nicander transnominavit λίγδην fortasse propter formae quandam similitudinem; nam vulgo λίγδαι vocantur vasa quibus flaturarii utuntur. Eadem similitudinis ratio intercedit inter ἄχνη et λάχνη· nam quod Virgilius dixit canum tenera lanugine malum id est λελαχνωμένον a Philippo in Epigr. appellatur μῆλον πεποκωμένον ἄχνῃ. Iccirco confunduntur haec nomina a Glossographis Λάχνη θρὶξ δασύτης — καὶ ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης Hes. et ceteri; οἴνωπον ἄχνην τινὲς τὴν οἰνόχροα τρίχα Sch. Eur. Or. 115. quod hoc loco perineptum est. Attamen diversa utrique progenies; nam ἄχνη ἀχώρ acus cum ἄκρος cognata sunt, λάχνη vero cum λῆνος lana. Sed scriptura modo differunt λαπήνη εἶδος ἀμάξης· ἔνιοι ἀπήνη Hes. qui quae praeterea affert Λατμενεία δουλεία, Λαύστρανον φρέατος ἅρπαγα, Λιά κρίνα ἴα ἄνθη (post Λίθων) Critici relegarunt substitutis aptioribus ἀτμενία, αὔστρανον, λείρια.

VIII. Ἀκήριος τροπῇ τοῦ η εἰς α καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ μακάριος· πλεονάζει δὲ τὸ μ ἐν πολλαῖς λέξεσιν, μία, μεστός, μάλευρον EM. 573, 38. Choerob. Epim. in Psalm. 4. 34. quorum partem repetit Epim. Cram. II. 390. adscripta in margine Herodiani auctoritate: μιγνύω παρὰ τὸ ἀνύω τὸ διέρχομαι· ἐν πολλαῖς γὰρ λέξεσι πλεονάζει τὸ μ, ἀκάριος μακάριος, ἑστώς μεστώς hoc est παρὰ τὸ ἕω τὸ πληρῶ ἑστός μεστός EM. 580, 44. Haec inepta sunt; probabiliora illa quae Schol. Lips. Il. I. 201. et Helladius p. 867. suggerunt μίν ἀπὸ τοῦ τρίτου προςώπου τοῦ ι πλεονασμῷ τοῦ μ ὡς ἴα μία, ἄλευρον μάλευρον. Hoc ex uno innotuit Achaeo sed idem et cetera molendi vocabula in omnibus fere Europae linguis in principio consonam illam habent quam veteres in stirpe insitam esse negant: μύλη παρὰ τὸ εἰλῶ τὸ συστρέφω Choerob. in Psalm. 151, 6. μύλλειν τὸ ἐλαύνειν ὠθεῖν ἀπὸ τῶν ἀλούντων καὶ τῇ κώπῃ τοὺς μύλους ὠθούντων Sch. Theocr. IV. 58. quod Pollux dicit τὴν μύλην στρέφειν περιάγειν περιελαύνειν. — Ὄσχος καὶ μόσχος τὰ κλήματα καὶ αἱ ἕλικες Galen. Gloss. ἀπὸ τοῦ ὄζω, ὅπερ δύο σημαίνει, ὄσχος καὶ μόσχος πλεονασμῷ τοῦ μ EM. 591, 37. ac similiter Latini animantium arborumque germina pullos vocant, ὄζος fortasse sic ut olus, proles et soboles ab adolescendo dicitur. Cetera pleonasmi exempla, quae Grammatici suppeditant,

ad derivationem pertinent: *Μοχλός παρὰ τὸ ἔχω ἐπεὶ καὶ Ὅμηρος ὀχῆα λέγει τὸν μόχλον· ἢ παρὰ τὸ ὀχλεῖν καὶ ὀχλίζειν τὸ μετὰ βίας κινεῖν* EM. 592, 13. *ἀπὸ τοῦ ἔχω ὀχός (ὀχεύς) ὁ συνέχων τὴν θύραν καὶ ὀχλός καὶ μοχλός* Choerob. Dict. 316, 10. quibus auctorem addit Orion. p. 103, 4. *ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἔχω*, nec indigna auctore sententia est. Duas igitur significationes, quas latinum nomen a vehendo ductum complectitur, Graeci distinxerunt adjectu consonae, repagulum *ὀχέα* dicentes, vectem, quae proprie ita vocatur, *μοχλόν*, quanquam hoc etiam est ubi pro repagulo valeat et verba *ὀχλεῖν, ὀχλίζειν, μοχλεύειν* indiscreta sunt. Quod vero Eustathius 1236, huic addit *ἐκ τοῦ ὀχλεῖν καὶ τοῦ ὄχλος* (hoc accentu) *πλεονασμῷ τοῦ μ γίνεται ὁ μοχλός ὡς ἐκ τοῦ ὄχθου ὁ μόχθος*, id in EM. ad *ἄχθος* refertur, cujus longe alia est origo ab *ἄγω*, et hoc quoque incertum redditur similitudine vocabulorum *μόγος, μόγις, μόλις*, unde non longe distat *μῶλος* et *μόθος*. Haec cum *ἄχθος* et *ὀχθῆσαι* haud facile conciliaveris sed potius ex abscondito quodam themate fluxisse videntur sive id *μόω* fuit movendi et moliendi significatione praeditum sive aliud simile. Aquilae epitheton *μόρφνος ἢ παρὰ τὴν ὄρφνην ἐσχημάτισται ἢ παρὰ τὸ μάρπτω* Sch. A. ad Il. XXIV. 316. Illud jure praefert Eustathius et similiter romanam avem a colore aquilo dictam putant. *Μέρμις παρὰ τὸ εἴρω* EM. 580, 21. et hinc etiam *μήρινθος* et *μηρύω* duci possunt. *Μαλερῷ πυρί παρὰ τὴν ἀλέαν πλεονασμῷ τοῦ μ ἢ παρὰ τὸ μαλεῖν τὸ ἀφανίζειν* Schol. BV. ad Il. XXI, 375. Hoc *μαλεῖν* nemini cognitum est sed *ἀμαλδύνειν* vulgo illo verbo *ἀφανίζειν* interpretantur et ab *ἀμαλός* arcessunt unde fieri potest ut nonnulli *ἀμαλεῖν* deflexerint. *Μαλερός* vero Etymologorum conjecturis huc illuc trahitur praeponderante nulla v. Proll. 261. *Μυδᾷν ἀπὸ τοῦ ὕδωρ πλεονασμῷ* EM. 593, 27. vere fortasse, nisi quod nomen *μύδος* putorem potius quam humorem significat. — *Μακκοᾷν παρὰ τὸ μὴ καὶ κοῶ ἢ ὅτι Ἀκκὼ γυνὴ γέγονεν ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη* EM. 574, 10. Illud comprobat Helladius, alteri auxiliatur Hesychius *Ἀκκός παράμωρος*, de Macco Osco neutrum quidquam inaudivisse apparet, nec juvat verbum plebeji saporis ad calculos etymologiae revocare. Joculare est quod Scholiastae ad Il. V. 661. in mentem venit *μαιμώωσα — τοῦ αἵματος γευστικῶς ἔχουσα τοῦ μ πλεονάζοντος*. Hinc ad ellipsin pergo *Ἄχρις Ἀρίσταρχος ὡς μέχρις ἀνεγίνωσκε, παρ' ὃ καὶ ἐγένετο* Herodian. in Sch. Il. XVI. 324.

unde canon nascitur EM. 36, 35. οἱ Ἴωνες ὅταν ὕφεσιν ποιήσωνται συμφώνου, τότε καὶ τὸ παραλῆγον φωνῆεν τρέπουσιν εἰς ᾱ δεινός αἰνός, μέχρις ἄχρι. — Πολλαὶ λέξεις ἐκπίπτουσαι τοῦ κατ' ἀρχὴν συμφώνου τὸν αὐτὸν νοῦν σώζουσι μῆλα ἦλα Eust. 701, 47. sed sensum eundem non manere Athenaeus docet, a quo ille haec mutuatus est; hic enim docet II. 50. A. prunorum tria esse nomina βράβυλα, μάδρυα et ἦλα et haec ita vocari οἷον μῆλα. Sine ulla affectionis significatione Pollux VI. 60. αἱ περιτταὶ σκευασίαι ὀνθυλεύσεις ἐκαλοῦντο καὶ μονθυλεύσεις. Id Phrynichus quum ita interpretatur μολύνοντα ταράττειν Epit. 356. non procul aberrat ab Eustathii opinione 1329, 14. ὀνθυλεύουσι τὸν οἶνον ἴσως ἀπὸ τοῦ ὄνθος, unde ὠνθυλευμένος ὁ κοπρίας γέμων Suid. quod quomodo contrariam condiendi significationem accipere potuerit breviter disputavi in Proll. 126. cum ὄνθος autem conjungitur μίνθος in Hesychii glossa Ψώιζος ἄφοδος ὑγρά, ἡ ὄνθος καὶ ἣν καλοῦσι μίνθαν. His succedunt nutricularum nomina ab EM. et aliis prodita Αἶα ὑπὸ Κυρηναίων τηθὶς καὶ μαῖα, Ἀμμά (vel ἀμμάς) ἡ τροφός καὶ ἡ μήτηρ, Μᾶ et μάμμη ἡ μήτηρ ut πᾶ et πάππα pater. Haec sunt prima vocis humanae rudimenta quibus grammatica serperastra applicari nefas. Verum eadem inconstantia inter se conflictantur duo vocabula aetatis, unum laconicum εἴρην, alterum pervulgatum μεῖραξ v. Parall. 128.[7]) nec dici potest utrum ἐτυμώτερον sit variante praesertim significatione. Ὁ χοῖρος ὗς λέγεται καὶ ὕραξ· ἐνταῦθα δὲ τοὺς μύας ἐκάλεσε διότι παρεοίκασι χοίροις τὰ ῥάμφη Sch. Nic. Al. 36. quaeritur vero an ὕραξ h. l. non mus dicatur sed sorex. Plura Hesychius suppeditat sed suspecta pleraque Εἴλιον παράφερνον id est μείλιον, Ἐλίνη μελίνη ὑπὸ Λακώνων, Ἱαιφόνος μιαιφόνος, Μέλδων et Μελδόμενος ἐπιθυμῶν Μολπίς ἐλπίς[8]).

IX. X. Consonae ν̄ pleonasmus comprobatur Oppiani exemplo ὑπὸ νηπεδαδανοῖς μελέεσσι dicentis pro usitato ἠπεδανοῖς. Et haec adjectiva non dubito quin

---

7) Μίλαξ ἡλικία Hes. Meinekius Com. II. 392. ἧλιξ scribendum putat.

8) Ολύκραι πόλις περὶ Ναύπακτον Steph. non diversa putatur ab ea quae Μολύκραι dicitur. Alii comparant ὑδεῖν ὕθλος μῦθος; ἕρπης μύρμηξ, ἄρδα merda, μάλκη algor, μίω vieo μίτος ἰτέα, nam non multum a salice vitilium usu distat vitex Plin.

ab *ἤπιος* et *νήπιος* derivata sint, inter quae differt quidem aliquid sed non plus quam mitia et imbecilla differre solent. Primitivum igitur fuerit *ἤπιος*, adauctum *νήπιος*, quod veteres ex particula *νή* et verbo *εἰπεῖν* conflatum dicunt quasi infans, et hinc proficiscuntur *νηπεδανός* et *νηπύτιος*, quod illi pariter syntheton faciunt ex eadem particula et *πνυτός* contextum. Ellipsi adscribitur *ἥδυμος ἀπὸ τοῦ νήδυμος* EM. 420, 47. quem apertum est homericum *νήδυμος* pro integro habuisse, neque aliter sensit Posidonius *μεμφόμενος τῷ Ἡσιόδῳ ὡς παραφθείραντί τινας τῶν Ὁμήρου λέξεων τὸν νήδυμον ἥδυμον εἰπόντι*. Is igitur sequutus est Aristarchi sententiam *νήδυμον ὕπνον* significare *τὸν ἀνέκδυτον*. Id vero duplicem habet difficultatem; nam a verbo *δύω* et similiter terminatis adjectiva in *μος* derivare Graecis insolitum est [9]) et si hinc derivassent *νήδυμος*, ambiguum fecissent utrum *ἀνέκδυτον* an *ἀνένδυτον* intelligi vellent. Itaque huc redigimur primitivum esse *ἥδυμος ἀπὸ τοῦ ἡδύς* ut in EM. l. c. additur, neque aliter accepisse Hesiodum, Simonidem et Antimachum, qui hoc homerico *νήδυμος* substituerunt *ἴσως ὅτι ἐνόμισαν ἀπὸ τοῦ ἡδύς εἶναι παραγωγὸν τὸ ἥδυμος* Sch. Il. II. 2. etsi nullum aliud adjectivum in *υς* huc inflectitur. *Ὀρύη* legumen et *νορύη* planta num qua affinitate copulata sint, ignotum est. *Ἐκώπηται τεταπείνωται* Hes. non certius est quam *ἀπεδήμηκα* et *ἐπαττάλευμαι*, quae Grammatici e Comicorum scriptis afferunt. *Ἐνίηλος ἀνόητος* si ad *νενίηλος* et ad *Νενός εὐήθης* referimus, mendi suspicionem movet sed ex usitato *ἐνεός*, quod *ἄφωνος κωφός μωρός* exponitur, colligi potest consonam hujus familiae mobilem fuisse. Quod Bekkerus in Anecd. 1197. inter lexes miscellas edidit *Εἰρίνας νεραΐδες*, nobis in memoriam redigit Jo. Canabutzae locum a Du Cangio allatum *τὰς Νηρηΐδας αἱ γυναῖκες βαρβαρίζουσαι Ἐραγίδας καλοῦσι*, nam illo nomine veri simile est *Νηρηίνας* significari, quas plebs graecula *ναγαρίδας* et *νερίδας* transnominavit. — Litera *ξ* neque suum locum deserit, neque alienum occupat.

XI. XII. *Ἀπφῦς ὁ πατὴρ εἴρηται ὑποκοριστικῶς ἀπὸ τοῦ ἄππα ἀφαιρέσει τοῦ π καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς φ* EM. 133, 53. De hoc idem valet quod paulo prius de *ἄμμα* et *μάμμη* diximus et de omnibus hujusmodi vocibus *ἄττα*, *τατᾶ* tata

9) *Σπόριμος*, *κύδιμος* et al. quae Stollius affert ad Antim. p. 97. aliena sunt.

dici potest ἀμφότερα φυσικά ἐστι καὶ πρωτόθετα. Utriusque affectionis exempla miscet Schol. Arist. Lys. 987. ὥςπερ τὸ πήγανον ἔνιοι ἀφαιρέσει τοῦ π ἤγανον λέγουσιν, οὕτως ἐνταῦθα κατὰ τὸ ἐναντίον πλεονάζει τὸ π ἠλεός ἀλεός παλεός τουτέστι λῆρος καὶ μάταιος. Verum ἤγανον, quantum hodie constat, non pro πήγανον valet sed pro τήγανον. In Aristophanis loco et libri discrepant et interpretes, alii παλαιόρ scribentes correpta media, alii παλεόρ. Et de hoc quaeritur utrum laconica sit appellatio adjectivi παλαιός an, quae Hermanni sententia est ad Oed. T. 1219. vox plane diversa. Herodianum quidem, qui de nominibus in αλεος exeuntibus disserens tria apponit trisyllaba γαλεός, ἀλεός, παλεός, hoc ultimum tanquam vocabulum sui juris attulisse viro summo totus assentior. Idemque Theognostum sensisse necesse est qui hoc nomen inter μονογενῆ refert p. 50. Ἀλεός ὁ ἥρως, γαλεός, παλεός ὁ σκώπτης· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄφρονος ut sannio. Ex hoc igitur obscurissimo παλεός auctores non admodum graves natum volunt ἀλεός, cujus testes nulli sunt extra Grammaticos. Nam quod in Hesiodi Fr. XXXV. (135.) legitur Λοκρὸς Λελέγων ἡγήσατο λαῶν τοὺς Ζεὺς λεκτοὺς ἐκ γαίης ἀλέους πόρε Δευκαλίωνι hoc est συλλεκτοὺς καὶ μιγάδας ut Strabo interpretatur, si vera scriptura est, nihil aliud est quam ἀλέας sive ἀολλεῖς. Apud Hesychium vero praeter Ἀλεός ὁ θερμός, extat Ἀλαιός (sic) ὁ παλαιός ἄφρων et in EM. Ἀλεός ὁ ἥρως ὡς λοχεός, κελεός, ἀλεός δὲ ὁ ματαιός καὶ ἀλιόφρων [10]). Hinc ἠλεός extitisse videtur alpha, quod illi breve esse puto, in longum mutato. — Ἀπὸ τοῦ ὄπτω τὸ βλέπω γίνεται παπταίνω ποιητικῶς Sch. Soph. Aj. 11. sed hoc potius reduplicationi attribuendum est, cujus rationem postea explicabo. Synonyma sunt ἄλημα τὸ λεπτὸν ἄλευρον et πάλημα πάλη πασπάλη pollen v. ad Aj. v. 380. sed diversa fortasse etyma ἀλεῖν molere et πάλλειν quatere, nam πάλη dicitur farina cribro pollinario excussa, τὸ ἀποπαλλόμενον λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου Eust. 786, 20. vel ut Scholia-

---

10) His verbis spiritus discrimen tradi videtur, non accentus. Nam quod Siebelis suspicatur ad Paus. VIII. 4, 3. nomen proprium proparoxytonon fuisse, adjectivum oxytonon, id neque libri confirmant neque concedit Theognostus qui herois nomen inter oxytona refert et eodem loco numerat μαλεός, quod proprium illud esse videtur de quo dixi in Aglaoph. 586. Quod sequitur πελεός mendose scriptum pro στελεός.

sta dicit τὸ ἐκπασσόμενον λεπτομερέστατον. Quemadmodum autem πάσσειν, πάλλειν, παλύνειν, παλάσσειν [11]) multis partibus se contingunt sic etiam ἅλλεσθαι et πάλλεσθαι saepe significationes inter se communicant, unde illa multiplex dubitatio de aoristo ἀνέπαλτο quam explicat Spitznerus Exc. XVI. Neque tamen ob eam rem probamus sententiam ab EM. latam 648, 14. τὸ πάλλω παρὰ τὸ ἄλλω τὸ πηδῶ. Πελάτης et ἐλάτης veteres jure summo diversis assignant principiis et ex duabus notationibus Sch. Apoll. IV. 1342. βουπελάται οἱ βουκόλοι ἤτοι τοῦ π περισσεύοντος, βουελάται γάρ εἰσιν, ἢ παρὰ τὸ πέλας τῶν βοῶν εἶναι, ὃ καὶ βέλτιον, idem quod ille judicamus quia sic pleonasmo supersedetur et βουπελάτης bubsequa non minus aptum est quam βοηλάτης. Πτίλα τὰ ἁπαλὰ πτέρα παρὰ τὸ τίλλω πλεονασμῷ Orion. 128. potius paronymon est a πτέρον [12]) significatione paululum inflexa ut penna pinna πίννα, Πώννα γραφίον Hes. hoc est γραφεῖον stilus; haud majoris aestimo cetera ἐκ τοῦ πάλλω πάλλης καὶ ἀποβολῇ τοῦ π ἧλιξ Cram. Epim. I. 320. πραΰς ὁ εὔκολος γίνεται ἀπὸ τοῦ ῥάων EM. 686, 24. Παρδακός vero Is. Vossius ad Hes. haud inepte ad ἄρδω comparat. Verba ἕψειν, ὀπτᾶν, πέττειν eam inter se similitudinem habent ut communi solo niti videantur eundemque colorem servant derivata ἑφθὰ καὶ ὀπτὰ καὶ πεπτὰ βρώματα Plutarch. de Sanit. T. VII. 382. (126. D.) et coquere, quod thematico πέπω proximum est, non solum de carnibus dicitur, quae ἕψονται, sed etiam de operibus pistoriis. Λατύσσομαι et πλατυγίζω, latus et πλατύς composui in Prolegg. 305. non ut alterum alteri subnatum esse affirmarem sed propter vocis et significationis convenientiam. In Hesychii glossis Ἑλώρη πελώρη, Ὠρητύς πήρωσις, Τίλλα πτέρα consonae primae defectus non injuria librariis imputatur iidemque nonnullis in suspicionem venerunt ne in Lucan. II. 406. pro junctus Sape Pisaurus scripserint id quod vulgatum est Sapis Isauro. — De litera rho nihil afferri licet praeter quod Arrianus affirmavit ap. Eust. 364, 8. Ὀδίον ducem Halizonum ab Homero celebratum olim vocatum fuisse Ῥόδιον. Quod mirum est unde resciscere potuerit. Pro

---

11) Ὀρόβοιο παλήματι Nic. Al. 564. quod duo codd. praebent pro παλήματι, nihil aliud est quam παλσίατι, quod alii ἀλείαρ.

12) Νῆια πτέρα id est remi Nic. Th. 814. νῆες λευκὰ φαίνουσαι πτίλα Lyc. 25.

Ροῦτο τοῦτο Μακεδονες Hesychium *ῥοῦτος οὗτος* scripsisse Sturzius censet Dial. Al. 45. Sed *Ρεῖρος ταλαιπωρος* Ruhnkenius librariis tribuit, illum enim de Iro loquutum esse.

Nomina
civium Academicorum
qui
in solemnibus regni anniversariis hujus anni certaminum literariorum victores renuntiati sunt.

Facultas Theologorum

Johanni Ebel praemium secundarium attribuit.

Facultas Jurisconsultorum

Egberto Knirim praemium secundarium adjudicavit et **Philippum Zenthoefer** publiee collaudandum censuit.

Facultas Medicorum

Ludovicum Emanuel Cynthium praemio primario condecoravit.

Facultas Philosophorum

Ludovicum Theodorum Ziegler propter historicae quaestionis tractationem praemio primario ornavit. Ad ceteras quaestiones ab ordine philosophorum propositas nemo aspiravit.